

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 500 Lei

Redactor: Pr. T. CIURUȘ

Redacția și Administrația
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

GALIA TUDOR

Am cunoscut pe doamna Galia Tudor în urmă cu vreo 15 ani. Venise la Cluj să-și plaseze câteva lucrări literare, piese teatre pentru tineret, pe la instituții și particulari. Imbrăcată simplu și modest, lipsită de dichisul extravagant al modernismului feminin, și de îndrăsneala obicinuită colportorilor de plasamente, în multe familii a fost refuzată net fără menajamente. Cu sfială excesivă s'a prezentat și la P. S. episcop Nicolae Ivan, căruia i-a povestit calvarul vieții sale sbuciumate și arhierul înțeleghător al tuturor situațiilor a ajutat-o. A plecat din reșediță radiind de mulțumire sufletească, nu atât pentru rezultatul material, ci mai ales de binevoitoarea atenție de care se învrednicise.

Povestea acestei femei este extrem de impresionantă. Rămasă singură cu cinci copii, fără avere și fără posibilități de existență, s'a refugiat în capitala țării, unde și-a înciripat un modest atelier de croitorie și ostenind zi și noapte și-a putut crește odraslele, luptând cu nevoile de pe o zi la alta.

Nu i-au fost de ajuns însă numai cele cinci ființe nevinovate rămase fără tată. Impresionată de nenerocirea altor patru copii, ale unui lăutar, rămași pe drumuri, a luat la sine și pe acești patru năpăstuiți de soarte, dându-le și acestora îngrijire, întocmai ca o mamă bună propriilor ei copii. Iar în urmă a mai înfiat și alți doi din copiii orfani.

Și iată femeia virtuoașă

ajunsă mamă la unsprezece copii, silită să-i îmbrace, să-i hrănească și să-i poarte la școală, din truda muncii ei cu acul de cusut.

Dar și mai mult. Femeie inteligentă, dotată de Dumnezeu cu aptitudini literare, și-a făcut din noapte zi și după munca zilei și a înlocuit în nopți de veghe acul cu penița, publicând numeroase articole de gazetă, romane și piese teatrale, ca din hrana câștigului modest, muncit cu atâtă trudă neostoită, să facă față nevoilor familiei atât de numeroase.

În volbura zilelor de astăzi povestea acestei femei îți pare de necrezut. Citind și ascultând această spovedanie ai senzația că o ființă dela începuturile creștinismului s'a rătăcit pe meleagurile zilelor noastre, înviind pentru o clipă iperzelul altruismului și al sacrificiului primilor creștini. Nu-ți vine să crezi că astfel de atitudini mai pot concorda cu concepțiile materialiste exagerate al vremurilor moderne. Și totuși acest anacronism aparent este o realitate, în fața căruia trebuie să te închini, dându-l de pildă, ca o adevărată revelație morală, tuturor celor ce se numesc pe sine creștini.

Răsplata dumnezeiască n'a întârziat. Pe lângă faptul că doamna Galia Tudor și-a putut crește cei unsprezece copii, făcându-le fiecăruia un rost în viață, Academia Română i-a atribuit premiul de virtute de una sută mii lei din fundația Mavrogheni, întemeiată în acest scop. Este un act de recunoștință binemeritată pentru un su-

flet de femei care a slujit toată viața credinței neclintite în Dumnezeu.

Mari și minunate sunt lucrurile mâinilor lui Dumnezeu. Mai curând sau mai târziu El răsplătește pe fiecare om după faptele sale. Iar cine ține cu tărie la credința în ajutorul lui Du-

mnezeu „nu se va lipsi de tot binele“.

Povestea vieții doamnei Galia Tudor este una din dovezile cele mai revelatoare. Și ea merită să fie cunoscută de toată lumea creștină.

S. Stanca

Carte de rugăciune

Lucrarea de misionarism a Vicariatului ort. rom. din Alba-Iulia

Am anunțat încă de mult timp, tipărirea unei cărți de rugăciune și iată acum suntem în fericita împrejurare ca să putem spune, că lucrarea cu tipărirea ei — cu ajutorul lui Dumnezeu — este terminată. Din teaseurile tiparului a ieșit o carte de rugăciune, care mărturisește îndemnul din care a fost pregătită cum și trebuințele ce are de satisfăcut.

Vicariatul nostru, creat din forța împrejurărilor, are menirea să poarte grija fiilor Episcopiei din Țară, îmbiindu-le prilejuri pentru buna întocmire a vieții, așa cum Dumnezeu voește. Și iată un prilej dintre cele mai potrivite, când poate să lucreze la formarea vieții creștinești a poporului nostru: prin cartea de rugăciune.

Accastă „carte“ deține cheia cerului, adică rugăciunea. Înălțarea sufletului nostru la Dumnezeu, spre a se uni cu el și a-ne împărtăși de perfecțiunile sale, sau convorbirea sufletului mărginit cu Dumnezeu cel nemărginit, aceasta este rugăciunea. Ea este atât de necesară și firească, încât nici nu se poate închipui viață fericită fără rugăciune.

Dacă avem în vedere apoi

imprejurările actuale, când sufletul omenesc — în urma grelelor încercări de suferință — este înclinat și mai mult spre meditația adevărilor divine și gata de a cere ajutor într-o neocazuri: atunci vom putea aprecia și mai mult jertfa depusă în această lucrare creștinească.

În zilele noastre, dela poporul de rând și până în palatele bogatilor, rugăciunea își află temelul justificativ și mijlocul întăritor într-o suferință. Prin puterea ei mistică ne înălțăm gândul la Dumnezeu, unde aflăm isvor și har și lumină; ne usucăză durerile și pogoară liniștea sufletească; ne isvorește sentimentul de respect și iubire în familie; ne imobilează și înfrumusețează sufletul și revarsă chiar asupra trupului o lumină cerească. Rugăciunea face pe bogat milosiv, îmbracă pe sărac în haina curățeniei; ea poate da altă față, chiar și vieții naționale, prin întărirea în virtute, ferirea de vicii și alungarea ispitelor.

Pornită din aceste îndemnuri creștinești și cu mari jertfe materiale, numai să se poată îmbunătăți viața parohiile noastre; cartea de rugăciune se pune în mână

(Continuare în pag. 2-a)

Evanghelia

Marcu, c. 2. sth. 1—12.

Patru oameni poartă un slăbănog pentru a-l duce cu orice preț, în fața lui Iisus. Nu caută nici unul la mulțimea de norod ce încunjura casa, în care Mântuitorul vorbea despre împărăția dreptății și nici la împotrivirea acestora când sunt rugați a deschide drum pentru cel nenorocit. Gândul lor este purtat numai de convingerea slăbănogului, că ajunși în fața lui Iisus, acesta va ajuta bolnavului.

Ce putere de credință la acești binefăcători, pe care o avea în aceeași măsură și slăbănogul! Acest simțământ i-a făcut să spargă acoperișul casei, numai ca slăbănogul să poată sta în fața lui Iisus și să-și primească puterea perdută.

Și evanghelia spune, că Iisus i-a zis: „Fiule, păcatele îți sunt iertate... scoală și îți ridică patul tău și mergi la casa ta”.

Vindecarea minunată a slăbănogului este icoana sufletului omeneșc, măcinat până la ruină, de vermele păcatului și care, curățit de gândurile și faptele întinerecului, primește pacea inimii „ce coborâște toată mintea”, drept cea mai sănătoasă viețuire.

„Slăbănogi” suntem totdeauna când — deși trupul este deplin sănătos — sufletul nu poate birui păcatele ce se luptă cu noi. Când sunt în cea mai arzătoare luptă pentru a-mi agonisi avere și mărire și când nici nu oreau să știu de suferința trupezască, dar: pizmuesc pe vecinul meu; răpesc brazda de-apropelui; jur strâmb numai să dobândesc avere; necinstesc părinte dintr'o pornire nesocotită: postal, curățenia trupezască, trezvia minții, cercetarea bisericii, rugăciunea și alte creștinești îndatoriri sunt date uitării; atunci sufletul meu este

în cea mai cumplită boală.

Acest fel de viețuire este lipsit de pacea isporită din împlinirea poruncilor lui Dumnezeu și odată și odată își va arăta suferința muștrătoare de inimă.

Deci, în lumina acestor gânduri, suntem asemenea slăbănogului. În noi este toată necurăția și boala păcatului și avem trebuință de doctor. Ne trebuie în schimb tăria credinței slăbănogului și a tovarășilor lui, că Iisus ne poate vindeca.

Da, să privim în jur și vom vedea câte suflete nu a lămădit Dumnezeu și le-a adus sănătatea sufletească, adică îndreptarea și iertarea păcatelor.

Dacă păcatul a pus stăpânire pe inima noastră, să grăbim spre Iisus, cel ce vorbește despre împărăția dreptății și cu toată credința să-l coborâm în inima noastră. Toată plăcerea Lui, este în ascunsul inimii noastre unde ne vorbește, ne mângâie și ne întărește în credință și faptă bună.

Cine e în stare să spargă acoperișul unei vieți păcătoasă, sub umbra căruia își cheltuiește clipele zilelor în fapte de rușine și urâte de Dumnezeu, ca apoi să coboare în inima sa pe Iisus, pentru a-l privi ca pe stăpânul și povățuitorul pașilor vieții sale; acela va auzi cu siguranță cuvântul iertării păcatelor.

Numai convingerea hotărâtă, că Iisus este mântuirea noastră din păcat și că urmând poruncile lui putem avea viața cea adevărată; ne poate face să vedem și să înțelegem sericirea unei viețuiri curate.

Deci să ne ridicăm chiar acum din viețuirea păcatului, spre a auzi zicându-se: „Fiule, păcatele îți sunt iertate... mergi la casa ta”.

Pr. T. Ciuruș

Mulțumită publică

Adânc recunoscători exprimăm vtile noastre mulțumiri Cucernicilor Preoți: Emil Gheaja din Țelna, Ioan Pop din Craiva, Dumitru Bogdan din Bucerdea Vinosă, Sabin Răcățău din Ampoița și Aurel Velea din Ighiel, cari în ziua de 8 Febr. a. c. au binevoit a săvârși înălțătorul serviciu religios la înmormântarea scumpei noastre mame Lucia Costea protopopeasă văduvă.

Asemenea aducem mulțumirile noastre tuturor acelorora, cari cu viu graiu ori în scris, sau prin prezența lor la actul înmormântării, ne-au cercetat în durerea noastră profundă.

Ighiel, 12. Febr. 1942.

În numele familiei:
Dr. Octavian Costea.

Carte de rugăciune

(Urmare din pag. I-a)

preoții noastre ca o armă de propovăduire evanghelică.

Ea va pătrunde în casele tuturor enoriașilor și va deveni cel mai credincios povățuitor al vieții lor. Dininecă ca și scara, în zile de Dumineci și Sărbători, creștinul bun își va împropăta sufletul cu valul de putere ce va radia. Iar tinerimea își va găsi prin ea, drumul adevăratei creșteri, lipsit de cotiturile păcatelor aduse în cale de ispitele inerente firii.

Judecătă în lumina acestor adevăruri, cartea de rugăciune nu poate lipsi din casa creștinilor noștri. Știu și cunosc greutățile materiale cu cari are preotul să se lupte, în năzuința de a vedea realizată această necețitate. Tactul pastoral și mai ales râvna apostolică a preotului, pentru a contribui la mântuirea sufletelor incredințate spre păstorire, îi vor arăta drumul și mijloacele reușitei.

Consiliul vicarial, în frunte cu nobositul președinte P. C. prot. Al. Baba, a depus toate eforturile pentru reușita acestei lucrări misionare. Cartea de rugăciune apare cu binecuvântarea I. P. S. Mitropolit Nicolae și a P. S. Episcop Nicolae, din Cluj și cuprinde un material bogat și bine selecționat. Tipărită pe hârtie fină, cu două culori, împodobită cu clișee frumos executate, legată în pânză; ea se prezintă ca o lucrare ce poate mulțumi orice așteptări.

Pentru a satisface oricăror cereri, s'a decis tipărirea ei în 10.000 exemplare, cu prețul vânzării de 100 lei, exemplarul.

Și acum un cuvânt pentru greutățile ce eventual se vor ivi în calca răspândirii acestei cărți. Poate lipsa de bani, sau indiferența pentru posibilitatea de a avea această carte ori — ceace ar fi mai dureros — chiar nepăsarea preotului, față de purtarea de grijă ce trebuie să arate păstoriiilor: toate aceste ar părea piedeci de ne'nvins.

Vor fi cazuri unde, în parte, se justifică opoziția cu care te întâlnești în lucrarea de colportaj pastoral, dar trebuie precizat și aceea, că puterea iubitoare de turmă va face pe preot capabil să fie „tuturor foate”. Avem mai aproape de preot, Consiliul și Epitropia

parohială, a căror faptă pilduitoare se poate ramifica în familiile cunoscute și înrudite lor. Aceștia vor forma temelia lucrării de colportaj a preotului și agenții nobili de a-i câștiga enoriașii pentru cauză.

Să luăm pildă dela sectari, pildă de râvnă capabilă de orice jertfe, întru răspândirea scrisului lor. Este adevărat, că au favorul de a fi efitine. Dar tot atât de adevărat este și faptul, că noi adesea nu punem toată râvna pentru acest fel de misionarism intern și ne complacem în săvârșirea serviciilor divine, neglijând cercetarea și încurajarea vieții individuale a păstoriiilor noștri.

De aceea stăruim cu toată puterea, ca preoțimea noastră să-și facă un prilej nu numai de împlinirea misiunii sale sfinte, prin răspândirea acestei cărți mântuitoare, ci și de vrednică apreciere în apostolat.

Munca și interesul preoțimii, va fi un indiciu pentru continuarea începutului făcut. Iar P. S. nostru Episcop Nicolae, va putea privi cu deplină bucurie părintească, străduința tuturor fiilor Săi.

Pr. T. Ciuruș

Roata credinții

Într-o zi un om credincios fu întrebat astfel de un prieten al său:

— „Spune-mi, frate, când omul se întoarce din nou la Dumnezeu, ce daruri încep să lucreze mai întâi în viața lui: credința, căința, frica de iad, nădejdea?”

Credinciosul i-a răspuns:

— „Spune-mi, prietene, când o roată începe să se învâрте, care-i spița care pornește mai întâi?”

— „Pornesc toate deodată”, răspunse prietenul.

— „Vezi — zise credinciosul — tot așa e când sub bătaia vântului Duhului sfânt, sufletul nostru pornește la un drum nou. Toate darurile cerești și sufletești se pornesc deodată, spre o rodnică lucrare, întocmai ca și spițele roatei...”

Ziua cumpătării

Conducătorul Statului nostru, Domnul Mareșal Ion Antonescu, stăpânit de sentimentul ajutorării celui lipsit, a adresat neamului un călduros apel pentru cumpătare, cerând ca fiecare cetățean să renunțe pentru o zi la prisosul său și cu acesta să ajute pe aproapele. Astfel s'a fixat ziua de 22 Februarie 1942: *ziua cumpătării*.

În această zi Neamul nostru va trebui să dovedească încă odată tradițiile sale de milostenie, isvorâte din cel mai curat îndemn creștinesc și românesc.

Problema *Ajutorului de iarnă*, așa cum este concepută, va da roadele așteptate. Căci firea poporului nostru este atât de mult concrescută cu principiile moralei creștine încât ne putem înșira, pe bună dreptate, între popoarele cele mai milostive. Din casa Românului nostru, nu iasă nici un sărac, nemiluit. Biserica ca și Neamul, sunt ajutate cu dragă inimă, când primejdia le amenință.

Privind această mare operă de binefăcătoare, în lumina acestui adevăr, ne rămâne obligația de reînnoirea sentimentului de ajutorare, așa cum Mântuitorul ne învață. Accastă îndatorire morală și națională se impune prin însemnătatea vremurilor eroice și de jertfă ce trăim.

Nimeni nu împărtășește mai mult, inițiativa făcută, ca și Biserica noastră. Pornit acest îndemn dintr'un caracter moral, deci benevol și meritoriu, și nu dintr'o obligație, Biserica vede în astfel de acțiuni, cele mai potrivite ocazii de intruparea datoriei fiilor săi față de aproapele.

De aceea amintim preoștii noastre obligația ce o au, de a fi sufletul celor incredințați cu colectarea ajutoarelor. Cu cuvântul și cu fapta, se vor pune în fruntea mișcării de ajutorare, știind că satisfac nu numai unei îndatoriri omenesti ci în primul rând: dumnezeiești. Vor stărui ca nimeni să nu se sustragă dela contribuția benevolă știind, că „Celce dă săracului, împrumută pe Dumnezeu”.

Pe această cale putem nădăjdui mântuirea noastră și izbăvirea neamului.

C.

Cheta Sf. Nicolae

Mai mult ca oricând mila creștinească trebuie să-și arate roadele astăzi când nevoile sunt mai multe și mai mari.

Societatea românească cu dare de mână de fapt se întrolează bucuros în serviciul ajutorării deaproapele prin îndrumarea Consiliului de Patronaj, dovedind prin aceasta, că este creștină și că e conștientă de purtarea sarcinii celor ce sunt în suferință, dar totuși nu se face destul bine. Cei bogați în adevăratul sens al cuvântului stau aproape nepăsători și azi, lăsând ca mila să o facă ceice cunosc lipsurile și suferințele. Așa a fost și așa va fi totdeauna neputându-se desmînji sentința Sf. Scripturi referitoare la bogați.

Cum opera de ajutorare a săracilor nu trebuie să aibă un caracter trecător, ci ea trebuie să fie statornică și continuă. Biserica ca cea dintâi îndreptățită și obligată a practica mila stă în fruntea acestei acțiuni dela începutul existenței sale.

La noi autoritatea superioară obligă fiecare parohie să-și aibă fondul necesar ajutorării așa numit „fond al mililor” pentru toate timpurile bune și rele, pentru că săracii vor fi totdeauna.

Acest fond trebuie însă alimentat încontinuu, dar cum? Unele parohii folosesc metoda colectelor, a donațiilor, iar altele chetele așezate în biserică cu simpla mențiune „pentru săraci”.

Mai potrivită și mai doritoare la scop este metoda chetelor, fiindcă banii se adună pe nesimțite și dăruiri cu dragă inimă nu storsși de multe ori fără voie și cu atâtea colinde pe la case.

Eu sunt de părere că ar fi bine ca cheta din biserică destinată săracilor să fie pusă lângă icoana Sf. Nicolae, ajutorul săracilor căci va avea mai mare rezultat. Apoi această icoană și cheta trebuie introdusă în bisericile ort., ca o contra propagandă față de catolici, cari au cheta și chipul cioplit al Sf. Antonie cu care adună sume foarte frumoase, în mare parte și dela ortodocși. Mai nou au început și uniții să introducă acest sfânt în biserică deși își zic ort. uniți.

Natural nu vrem să combatem modul catolicilor de a-și aduna banii pentru săraci, ci

trebuie să arătăm credincioșilor noștri ort. că și biserica noastră își are sfinții săi ocrotitori ai săracilor, dar nu în chipuri cioplite ci așa cum îi păstrează tradiția și că putem face și noi operă de ajutorare prin noi înșine.

Această metodă trebuie introdusă mai ales în parohiile din orașele unde sunt mai multe confesiuni și cari se întrec una pe alta în opera de ajutorare a celor năpăstuiți de soarte.

Subsemnatul am introdus cheta Sf. Nicolae cu 9 ani înainte în urma faptului, că biserica dominantă nu mai putea să rămână înapoia celor minoritare și ca săracii noștri să nu fie avizați la ajutorul străinilor.

Rezultatul este satisfăcător căci am încasat 77.945 Lei, distribuind săracilor 176 cără de lemne, 3555 kgr. de pâine. Apoi alte alimente și medicamente în valoare de 8101 lei, rămânând și o rezervă de 12.798.

Împărțirea pâinii e bine să se facă regulat și anume în fiecare Joi (ziua Sf. Nicolae) în biserică din când în când împreună cu serviciu divin pentru donatori și săraci. Lemne am împărțit bătrânilor de tot neputincioși în tot decursul iernii, atâtea de câte aveau nevoie.

Fondul l-am prevăzut apoi cu statute, aprobate de superioritate pentru ca opera începută să fie continuată și de urmași.

Pr. Gh. Popescu

IN PARESIMI

Am trecut peste cele trei săptămâni de pregătire trupescă și sufletească și iată-ne ajunși în zilele memorabile ale păsărilor, care ne amintesc de viața Mântuitorului, petrecută în pustie, când Iisus s'a desprins din mijlocul mulțimii și a trecut în singurătate. Din mijlocul prietenilor săi, — meșteșugarii Nazaretului, — în locul pustiu al Munților unde indiscretul glas al omului nu se mai auzea. A părăsit văile încântătoare ale Iordanului, ca și livezile mănoase ale Galileii spre a-și petrece patruzeci de zile în Munții stâncoși și fără viață.

Acolo, în post, rugăciune și singurătate, a trebuit să se

pregătească pentru fapta Sa dumnezească, pentru misiunea Sa de Împărat, Profet și Arhieru.

Și, nu se găsea numai singur, avea în jurul Său animale sălbatice, ființe inferioare, ce erau numai materie; și îngeri, ființe superioare omului, ce sunt numai spirite.

Omul fiind animal și spirit, tinde să devină în viață — dacă animalul predomină — fiară, bestie; dacă spiritul învinge, omul devine înger, ridicându-se spre înălțimea dumnezească.

Animalul din om este condus de Satana prin lucrările sale, păcatele; spiritul este condus de Dumnezeu prin îngeri și prin virtuțile creștine: Credință, nădejde și iubire.

Iisus s'a pregătit în pustie pentru ca să zdrobească pe Satan și lucrarea sa, din lume. Să-l isgonească din mijlocul nostru, după cum Tatăl l-a isgonit din Ceriu.

Și când Satana s'a apropiat de Iisus ca să-l ispitească — la sfârșitul celor patruzeci de zile trăite în post, rugăciune și singurătate — Iisus îl învinge prin dumnezeieștile cuvinte: „Mergi Satano, căci scris este: Domnului Dumnezeului tău să te închini, și lui singur să-i slujești”. (Mat. 4, 10).

Prin această biruință, Mântuitorul, ne deschide noul drum de urmat în viață. Noi îl putem străbate mai ușor în acest post al păsărilor, prin îngenuncherea ispitei externe, prin înfrânarea postelor animalice din noi și prin reculegerea sufletească; trăind în post și rugăciune.

Numai curățenia sufletească, închinarea și slujirea lui Dumnezeu ne dau dreptul la *Inviere*.

Pr. A. Nicoară.

„Nu însemna faptele tale cele bune, pentru că dacă le însemnezi, repede se vor șterge; iar dacă le uiți, vor fi însemnate în veșnicie.

Nu însemna nici faptele cele rele ale vecinului tău, pentru că dacă le însemnezi, jumătate din povara faptelor lui rele va cădea asupra spatelor tale. Iar dacă le dai uitării și Dumnezeu va da uitării faptele tale cele rele”.

(N. VELIMIROVICI)

Citiți și păstrați
„RENAȘTEREA”

INFORMAȚIUNI

Hristos și Tinerimea. I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, în părinteasca purtare de grijă față de tineretul universitar din Sibiu, a organizat pe zilele de 15—22 Februarie 1942 un bogat program al săptămânii spirituale.

Programul are de scop să deserteze în viața studenților, actualitatea și valoarea îndrumătoare a Mântuitorului Iisus Hristos. Subiectele meditațiilor sunt dezvoltate de cele mai îndelungate personalități bisericesti și valoarea morală a acestora este o garanție, că intenținea nobilă a I. P. S. Sale își va vedea realizarea.

Această muncă bisericască și totodată națională, este încă o dovadă de felul cum Biserica strămoșască, înțelege să participe la mântuirea fiilor săi. Și săvârșită în sânul tinerimii culte, ea își mărește mult nădejdea unor bogate roduri.

Moartea unui erou. Pentru cauza sfântă a războiului actual, Biserica noastră a participat cu tot ceea ce s-a reclamat de către Tară. Preoții chemați sub arme, au luat crucea în mână și în fruntea oastei au împărțit binecuvântare și însuflețire. Iar tinerii absolvenți în teologie și încă nehirotoniți, au luat arma în mână, pentru alungarea dușmanului.

Aflăm acum, că Eparhia noastră numără un erou căzut la datorie, din șirul absolvenților în teologie. Este eroul: **JULIU COMAN.**

Născut în Stremți, după absolvirea studiilor secundare, se înscrie la Academia Teologică ort. rom. din Cluj, pe care o termină printre cei mai buni studenți.

Chemat sub arme, ca elev plutonier t. r. încă la începutul războiului își face datoria cu cel mai însuflețit și patriotic elan, până în ziua de 17 Ianuarie 1942, când cade undeva pe frontul din Crimeea, răpus de dușman.

Inzestrat de Dumnezeu cu alese calități, dovedite în cursul studiilor teologice, Biserica și-a legat frumbeșe nădejdi întru-nul. De aceea moartea lui lasă regrete nu numai în sânul familiei greu încercate, ci și în rândurile Bisericii, pe care ar fi putut-o sluji cu deplină mulțumire.

Durerea aceasta firească este însă mult alinată cu bucuria de a-l ști pururea viu între cei-

ce zidesc, cu propriul lor sânge, temelii României de mâine.

Dormi în pace erou iubit căci Patria îți va fi recunoscătoare, iar noi rostim creștinescul: Dumnezeu te odihnească cu aleeșii săi!

Programul serviciilor divine la biserica centrală din Alba-Iulia. În decursul zilelor din Păresimi, serviciile divine la biserica centrală se fac după următorul program:

În fiecare zi dela orele 7—8 a. m. Sf-ta Utrenie și Ceasurile, iar la ora 6 p. m. Vecernia împreună cu Pavecernița cea mare.

În zilele de Miercuri și Vineri se slujește la ora 6 p. m. Sf-ta Liturghie înainte sfințită. Asemenea se slujește Sf-ta Liturghie alui Ioan Gură de Aur, în toate Sâmbetele, cu pomenirea celor adormiți întru Domnul. Preotul liturghisitor este P. C. prot. Al. Baba, asistat de preoții din Vicariat.

Conferință religioasă în Turda. Reuniunea femeilor ortodoxe din Turda, a organizat pe ziua de Duminică ortodoxiei, 22 Februarie 1942, un bogat program de serbare culturală în cadrul căreia P. C. prot. Nic. Vasiliu, consilier vicarial, va conferența.

Rugăm pe Cucernicii secretari ai conferințelor de primăvară a preoților, ca din prilejul programului desfășurat, conform dispozițiilor primite prin circulare, să-ne trimită rapoartele necesare, spre a putea lua cunoștință despre activitatea desfășurată și batărările luate.

Indemnul I. P. S. Patriarh Nicodim, la începutul postului. Din prilejul zilelor de post din Păresimi, I. P. S. Patriarh a adresat poporului un cuvânt de înțelegere a postului și se trăire creștinească arătând, că pentru noi cei de acasă armele sunt: postul, rugăciunea și faptele bune.

Dacă lupta neamului trebuie dusă până la capăt, pentru nimicirea dușmanului; la fel și în viața noastră reluarea armelor împotriva păcatului însemnează a urma drumul creștinesc al strămoșilor noștri.

Sunt cuvinte de înalt indemn sufletesc și părintesc. Ele trebuie ascultate și urmate, pentru izbăvirea noastră.

PARTEA OFICIALĂ

No. 525/1942.

Atribuțiile preoților militari

Sf. Sinod în ședința din 24 Oct. 1941 a luat în discuție problema amestecului preoților militari în atribuțiile preoților din enorie prin săvârșirea de servicii religioase la familiile militarilor domiciliați în diferitele parohii. Sf. Sinod a hotărât:

„Preoții militari, fiind conducători spirituali ai Unităților cărora aparțin, au dreptul să săvârșească serviciile religioase numai acelor unități, iar nu și persoanelor care fac parte din acele unități și asupra cărora nu au dreptul la nici un fel de jurisdicție, acest drept fiind al preotului de enorie. Au însă dreptul să asiste la slujbele ce le fac preoții de enorie, membrilor familiilor de militari cu avizul preotului respectiv.

Orice amestec în treburile parohiilor este un abuz care urmează să fie sancționat.

Hotărârea de mai sus pune astfel capăt unor inconveniente, care au stârnit anumite tensiuni între preoții militari și preoții parohiilor. Toate cazurile — în special — de botezuri, cununii și înmormântări vor fi săvârșite de preoții parohiilor și înregistrate în matricolele parohiilor. Așa și alte servicii în familiile militarilor cad în atribuțiile preoților parohiilor asistați la dorința celor interesați și de preoții militari.

Alba-Iulia, 4 Febr. 1942.

Președinte:
Al. BabaSecretar:
Pr. T. Ciuruș

No. 476/1942.

COMUNICAT

Ministerul Apărării Naționale aduce la cunoștință celor interesați că: funcționarii, ofițeri de rezervă, să nu mai înainteze Ministerului Apărării Naționale — Direcția Personalului — cereri de eliberări de certificate pentru timpul servit în oștire, în campania actuală, până la trecerea armatei pe pământ de pace.

Alba-Iulia, 14 Febr. 1942.

Președinte:
Al. BabaSecretar:
Pr. T. Ciuruș

No. 584/1942.

COMUNICAT

În conformitate cu Regulamentul fondului de ajutoare preotesc, s-a plătit familiei preotului Napoleon Vasiliu, din Moșca Valea Rânel, sumă de 15.800 lei, adică ajutorul plus cotizațiile la Vicariat, drept ajutorul cuvenit după fiiența soției Olga, răposată în 20 Ianuarie 1942.

Acesta este primul ajutor plătit de Vicariat, în anul 1942.

Alba-Iulia, 12 Febr. 1942.

Președinte:
Al. BabaSecretar:
Pr. T. Ciuruș

No. 465/1942.

COMUNICAT

Aducem la cunoștință preoților acestui Vicariat, că prin legea No. 104, publicată în Monit. Ofic. No. 52 din 7 Februarie 1942, s-au stabilit următoarele sărbători legale:

- 1 Ianuarie (Sf. Vesile);
- 6 Ianuarie (Botezul Domnului);
- 24 Ianuarie (Unirea Principatelor și a tuturor Românilor);
- 25 Martie (Buna Vestire);
- 5 zile de Paști;
- 25 Aprilie (Sf. Gheorghe);
- 1 Mai (Sărbătoarea Muncii);
- 10 Mai (Proclamarea Independenței și a Regatului);
- 21 Mai (Sf. Constantin și Elena, onomastica M. S. Reginei Marie Elena).

Înălțarea Domnului — Ziua Eroilor.

- Sf. Treime (Rusali);
- 29 Iunie (Sf. Petru și Pavel);
- 6 August (Schimbarea la față);

15 August (Adormirea Maicii Domnului);

6 Septembrie (Suirea pe tron a M. S. Regelui);

8 Septembrie (Nașterea Maicii Domnului);

14 Septembrie (Înălțarea Sf. Cruci);

26 Octombrie (Sf. Dumitru);

8 Noembrie (Sf. Mihail și Gavril, Onomastica M. S. Regelui);

6 Decembrie (Sf. Nicolae);

24—27 Decembrie (Crăciunul);

Zilele de Duminică.
Alba-Iulia, 11 Febr. 1942.

Președinte:
Al. BabaSecretar:
Pr. T. Ciuruș